

Fra »Lovejagten på Elleore«.

Da løverne gik løse...

Af Arnold Hending

Man kendte ikke til manuskriptmangel i filmens rigtige barndom. Hele firmaets personale digtede. En skønne dag stod man dog og manglede ideen til en film, der så at sige skulde være toppen på kranssekagen.

Det var udmærket propaganda for det lille Danmark, at Nordisk Film havde ladet optage billeder af Fyn og Sjælland i hverdagsdragt, med en fotograf siddende i et kupevindue, at man havde drejet billeder af Gedser—Warnemünde-Ruten og indspillet »Jeppe på bjerget« og »Hjortens flugt« samt mere end 50 andre dramatiske og lystige film, men alt dette var ikke Ole Olsen nok.

Så en dag kom det! Chefens fantasi havde lagt et guldæg! Han tænkte som så: Mon ikke det overalt i verden måtte interessere folk at se, hvorledes en løvejagt gik for sig. Det var dog ikke enhvers sag at rejse til Afrika, men ved filmens hjælp kunde en illusion skabes, sådan ræsonnerede altså filmmanden, og han købte derefter tvende løver i Hamborg og beordrede sin husdigter, journalisten, at lave en handling.

Der er ikke skrevet mere om nogen anden film fra selskabets første år end netop om den med sensationer så ombølgede »løvejagt«. Man smiler, når man nu tænker på den, men i 1907 var den en bedrift. Da justitsminister Alberti hørte om en løvejagt på hjemlig grund, kom han i harnisk og nedlagde forbud mod optagelserne. Men Ole Olsen havde ikke tænkt sig at give op — før filmen var færdig!

Pr. jernbane ankom løverne til det fredelige Roskilde, der opskræmtes, og herfra gik rejsen videre, for at ende med en lille sejltur til den bitte ø i Roskilde fjord, hvor dramaet skulde udspilles.

Der er næppe nogen kongejagt, der har fået en sådan publicity som filmfirmaets løvejagt. I de gamle aviser fornemmer man det sensationernes stormvejr, der gik over landet. Der taltes med store overskrifter om dyrplageri. — Det hed bl. a. »Valfart til Elleore«. »Alberti forhindrer modbydeligt dyrplageri«. »En rå forestilling« osv.

Men på tallerken-øen gik spillet sin gang. Tropeklædte gentlemen og et par lokale »negere« gik rundt og arrangerede de medbragte palmer, og riffelbevæbnede skytter, fagfolk fra hærens skydeskole, som i givet øjeblik skulde give løverne en hurtig bekomst med dumdumkugler, holdt sig parate, og fotografen lod sig anbringe på et stillads for ikke at blive overfaldet.

Under megen spænding lukkedes der op for kasserne — og brølende løver viste sig på skuepladsen — uden at ane, at de var med til at lave en hidtil uset kommerciel triumf, der skulde flyve kloden rundt i 259 kopier, og uden at ane, at »landet« i disse øjeblikke vandede sig under skandalen: det iscenesatte dyrplageri!

I nærheden af sceneriet stod en halv snes fiskere, der senere, i Elfelts atelier, måtte give forklaringer til den her nedsatte ret, og så til med alle nerver spændte. — Og hvad så de så:

De så en af løverne springe på et kid, der øjeblikkelig blev dræbt af rovdyrets poter og de så den anden løve gøre springet mod en hest, og at hesten i samme nu styrtede for skytterens kugler.

Og den mest opmærksomme tilskuer til det filmiske drama af hidtil uset spænding, opdagede at den løve, der havde lagt an på hesten, tog turen ud i Roskilde fjord, hvad der vel måtte siges at være et zoologisk fænomen.

Alberti og de »dyrevenlige« angivere fik ikke nogen god dag i retten. Her frikendtes Ole Olsen, men justitsministeren fratog ham bevillingen til den lille biograf i Vimmelskaftet. Hvad gjorde det, sagde safari-filmens skaber, jeg fik i stedet for reklame over hele verden. Alene Amerika bestilte 72 kopier.

Som et kuriosum kan nævnes, at filmen fik sin første og illegale premiere (retten havde endnu ikke frikendt O. O.) i Malmø, og at ekstrabåde befordrede tusindvis til drama i Skåne.

Under hensyn til de urolige forhold i verden er militsens beredskab blevet forstærket med en maskinkanon og en fodfolkskanon. Den sidste er lavet af et gammelt kakkelovnsrør

Indvaanere, der forbryder sig mod Elleores love, straffes med at blive stillet i gabestokken hele søndagen